

denne Afregningsbog være sikker paa at faa den Løn, der tilkommer ham. Der kan altsaa ikke stikkes noget til Side, han faar det, han skal have, og derved vil han føle sig sikret, ligesom Arbejdsgiveren vil være tilfredsstillet ved, at der gives ham denne Sikkerhed for, at hans Arbejdere ikke bedrages.

Den tredie Ting, jeg lægger Vægt paa, er de Bestemmelser, der findes i § 10 om, hvorledes Boligerne for Arbejderne skulle være. Det kan ikke nægtes, at der især i de første Aar, da disse Arbejdere bleve førte her til Landet, særlig fra Galizien, ofte blev budt dem Boliger, som ikke vare anstændige, som vare daarligere, end de burde være. Det har været sagt her i Tinget, at de endog vare saa jammerlige, at det var ganske uanstændigt at lægge Mennesker deri. Det er endog blevet sagt, at der er budt disse Folk Rum, hvori Mænd og Kvinder tilbragte Natten sammen, Rum, hvor der ikke har været Skillerum mellem Kønnene. Noget saadant er naturligvis saa utilbørligt som muligt. Jeg har dog, omend jeg har haft Lejlighed til at se mange af de Boliger, der ere opførte og benyttes til disse fremmede Arbejdere, ikke haft Lejlighed til nogen Sinde at træffe paa et saadant Forhold. Jeg tror ikke, det har fundet Sted paa Øerne. Derimod fortælles det at der har været saadanne Forhold eet Sted i Jylland, og allerede det, at sligt har kunnet findes paa eet Sted, berettiger til, at der træffes Forholdsregler derimod. De Regler, som ere trunfne her i Lovforslaget om Boligen, finder jeg særdeles hensigtsmæssige og gode. Jeg lægger i Særdeleshed Vægt paa Regelen om, at Soverummet skal være tilstrækkelig stort til det Antal Personer, der skal være deri, og at det skal kunne ventileres tilstrækkeligt, saa at der kan holdes god Luft derinde, samt at der er Plads ved hver Seng saaledes, at Arbejderen kan komme til og ud af Sengen osv. Jeg lægger ligeledes Vægt paa den Bestemmelse, at Arbejderne skulle have de fornødne Spiserum og et Køkken, saa at de ikke behøve at komme med Maden ind i Soverummet. Bestemmelsen i § 11 om, at det paahviler Arbejdsgiveren at holde disse Rum rene og ordentlige, finder jeg ogsaa god.

Det forekommer mig, at dette er de tre vigtigste Ting i Lovforslaget, og alene af Hensyn til dem vil jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Jeg skal dog henlede Opmærksomheden paa nogle Smaating, som jeg mener

burde rettes. Den første er, at ifølge § 2, første Stykke, paahviler det Arbejdsgiveren inden to Døgn efter de paagældende Arbejders Ankomst til Bestemmelsesstedet at foretage skriftlig Anmeldelse herom til Stedets Politimester. Jeg ser ikke, at det er nødvendigt at have et saa forfærdeligt Hastværk og vilde sætte megen Pris paa, om disse to Døgn ændredes til tre Døgn. Det kan i enkelte Tilfælde være ret vanskeligt for Arbejdsgiveren at faa Anmeldelsen sendt ind til Politimesteren i Løbet af to Døgn. Hvis det er Mening, at han kun skal have afsendt den skriftlige Anmeldelse til Politimesteren inden to Døgn, formilder det Bestemmelsen noget. Men der kan forekomme Tilfælde, hvor Tiden ikke er tilstrækkelig. Kommer f. Eks. en Del Arbejdere til et Sted 1ste Paaskedag, er Arbejdsgiveren ikke i Stand til under Modtagelsen af disse Arbejdere at forfatte Anmeldelsen, som skal indsendes til Politimesteren, og 2den Paaskedag er der som bekendt ingen Postgang paa Landet. Han naar altsaa først at faa Anmeldelsen af Sted tredie Paaskedag, og det er altsaa over to Døgn, efter at Arbejderne ere ankomne, hvis de komme 1ste Paaskedags Morgen. Jeg ser ikke nogen Grund til, at der skal være saa stort Hastværk, og vil henstille, at disse to Døgn forandres i det allermindste til tre Døgn. Der er saa meget mindre Grund til at have et saadant Hastværk, som der — hvad jeg finder meget rigtigt — i Slutningen af Paragraffen paalægges Arbejdsgiveren, saafremt en Arbejder er syg ved Ankomsten, uopholdelig at tilkalde en Læge til Undersøgelse af de ankomne Arbejders Sundhedstilstand. Det finder jeg nødvendigt og rigtigt, og jeg mener, at det ogsaa kan forlanges af Arbejdsgiveren, hvorimod jeg som sagt finder, det andet er lidt vel meget.

Medens jeg taler om Arbejdsgiverne, vil jeg tillade mig at rette et lille Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, thi jeg er ikke klar paa, hvad der her menes med Ordet Arbejdsgiver. Det staaer nævnt enkelte Steder i Lovforslaget. F. Eks. staaer der i § 4, tredie Stykke, „Arbejdsgiveren eller dennes befuldmægtigede“. Hvis Arbejdsgiveren under alle Forhold skal staa til Ansvar undtagen netop her, hvor det siges, at hans befuldmægtigede kan træde i hans Sted, finder jeg, at det bliver lidt vanskeligt for ham, og jeg skulde tro, at det var tilstrækkeligt, at Arbejdsgiverens Fuldmægtig under alle